

a vaksággal határos.
 Lelkesülnék ráncaidért,
ha látnám egyszer őket,
 de hol van énnekem képzelmem annyi,
 mely mámikát csinálhatna belőled?
 Csak elnyúlik a szív kávéhabon, de
 megmarad [csak ne kavard] a forma,
 s nem sápad-lappad az ún. *tartalom* se
 – rá se köpök az idő-hatalomra.
 Ha vén fasz *lennék*, nem tudom,
 az Adoniszt látnád-e bennem,
 kinek egyéb becsvágya sincs, mint
 hogy elvárásaidnak megfeleljen[?].
 Ha minden másként lenne, s látnánk:
 egy gigacsapás mindent romba dönt,
 diadalmasan túlélnének mindent
 a makacs tények, mint a sziklatömb:
 Tőled mindig elolvadék,
 rajongom lépted, főztöd, asztalod.
 Tekintsünk el attól [ezt nyomaték-
 kal mondom], Édesem,
 hogy amúgy meg vén fasz vagyok.

Nyirán Ferenc

Meghasonlás

Véget értek a zsoltáros évek, kiszáradt torokból csikorog a dal: *hallass örömet és táncos vigasságot vélem, Uram, hogy örvendezzenek csontjaim, amelyeket összetörtél* – mondja, aztán csak bomlottan bámul a semmibe, égő szemmel, mert napok óta nem aludt, mígnem valahogy feleszmél, mintegy öntudatra ébred, de csalódnia kell, hiszen ez nem egy örömöda, csak bámul maga elé, mint temetésen az üres sírgödörbe, és rájön, hogy az egész élete egy nagy átverés volt, mintegy megvilágosodik, már nem csak éjjel ijed meg tulajdon árnyékától, de nappali verőfényben is rátör a rémület, és nem talál választ arra a kérdésre, hogy minek él még, miért nem tesz már valamit a dolog dűlőre

juttatása végett; barátaira gondol, akiknek volt annyi erejük, nála fiatalabban is, hogy a legkülönfélébb módon pontot tegyenek a sors aljas forгатókönyvének végére.

Valami elindult

A redőny résein beszűrődő utcai lámpafény,
a hideg konyhakő, amin fekszel, és nem tudod,
hogy kerültél oda az ágyból éjjel, vajon mióta
fázol így, elaludni újra már nincs esély, hát
felidézted az elmúlt napokat, a hegyoldalt,
ahol az erdő halk, fáradt zörejei próbáltak
felzaklatni, a száraz falevelek csörgése,
gallyak roppanása, titokzatos állatok neszezése,
hogyan jutottál haza, erre sem emlékszel,
a *véredet akarom*, lehelte a lány szerelmesen,
ezt már eljátszottuk néhányszor, mondtad vagy
csak gondoltad; minden olyan ismerős,
nem tudod, ébren vagy-e, netán képzeled ezt
az egészet, megijedsz az árnyéktól, nincs
már őrzője a háznak, nincs
biztonságban a lelked.

Gömöri György

Emlékeimben megmarad

1

Emlékezetemben megragadt
az a gyűlés a tornateremben,
ahol eldőlt: holnap tüntetünk
a Varsóba szorult lengyelek mellett.

2

Emlékeimben megmarad
lengyel nevem vokatívusza,
és az is, ahogy azt kimondták.